

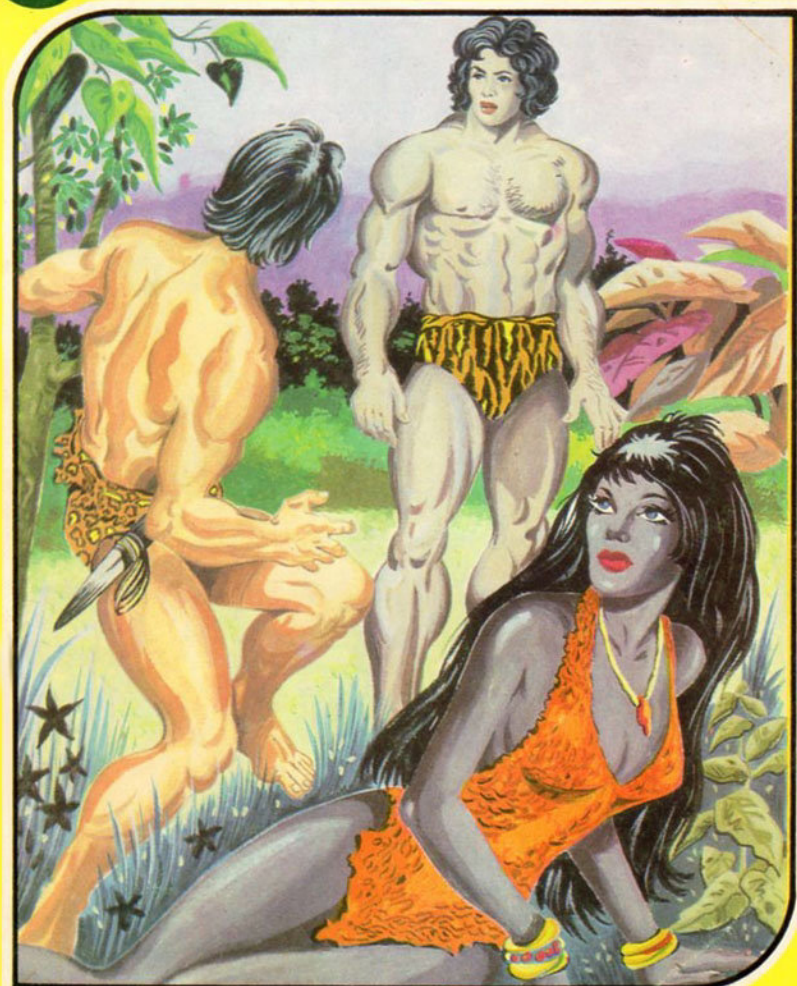
Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ   Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

3

12 ΔΡΧ.

Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ο Πέτρινος Γίγαντας

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΣΟΥ 85 - ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 - 3455276

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ Νο 3
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Α. ΑΒΑΓΙΑΝΟΥ

COPYRIGHT ©, Έκδοτικές Έπιχειρήσεις
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.,
1981 Athens, Greece, γιά όλο τόν κόσμο

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οί θρυλικοί
ΓΚΑΟΥΡ καί ΤΑΡΖΑΝ

Σέ 32σέλιδα, πλούσια εικονογραφημένα τεύχη, πού τό καθένα θά περιέχει κι από μιά αὐτοτελή περιπέτεια.

Μήν ξεχνᾶτε:
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ
στά περίπτερα

Ο ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

– Οούούου! Οούουούουου!
Παράξενη τρομερή κραυγή
ἀκούγεται ξαφνικά στή Ζούγκλα.
Εἶναι νύχτα καλοκαιρινή.
Σεληνοφώτιστη.

– Οούούου! Οούουούουου!
Μοιάζει μέ φοβερό μουγκρητό
λυσσασμένου γορίλα.
Στ' ἄκουσμά του, τρέμουν
θεριά κι ἀγρίμια.

Ἄπαῖσιο οὐρλιαχτο! Μόνο στόμα
κολασμένου βρικόλακα θά
μποροῦσε νά τό ξεράσει.

Ὁ Ταρζάν κοιμάται στή σπηλιά
του. Πλάι, βυθισμένη στόν
ὑπνο κι ἡ Ζολιάγκα. Μιά πανώρια
ἀραπίνα. Ἡ συντρόφισσα
τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Κορμί φιδίσιο. Σκληρό σάν
μαῦρο μάρμαρο. Μάτια ἀγρια,

σάν τοῦ γερακιοῦ.

Τρομερή γυναίκα ἡ Ζολιάγκα!

Κόρη ἑνός φτωχοῦ παρᾶ.
Κατάφερε νά τήν ἀγαπήσει ὁ
ξακουσμένος Λιούμπα, ἀρχηγός
μεγάλης φυλῆς ἰθαγενῶν.
Τήν ἔκανε γυναίκα του. Γίνηκε
πραγματική βασίλισσα!

Τυχαῖα, ἄκουσε κάποτε νά
μιλοῦν γιά κάποιον Ταρζάν.
Λένε πῶς ζεῖ μονᾶχος. Πῶς
παλεύει μέ τ'ἀ στοιχειά καί τ'ἀ
θεριά τῆς Ζούγκλας. Λένε πῶς
εἶναι ἄμορφος, δυνατός, ἀ-
τρόμητος.

Ἡ Ζολιάγκα θέλει νά τόν
γνωρίσει.

Μιά νύχτα, φεύγει κρυφά
ἀπ' τό παλάτι τῆς. Βρίσκει τόν
Ταρζάν στή σπηλιά του. Γίνε-

ται άχώριστη συντρόφισσά του.

- Ούούου! Ούουούουου!

Ή παράξενη άγρια φωνή ξαφνιάζει τόν ύπνο τους. Ή Ταρζάν κι ή Ζολιάγκα πετάγονται όρθοί. Άφουγκράζονται άνήσυχοι.

Τό άπαισιο ούρλιαχτό χτυπάει τώρα πιό έντονα στ' αύτιά τους.

Λίγο πιό πέρα, ή Βάτ τρέμει σύγκορμη. Είναι ή τετραπέρατη μαϊμουδίτσα του Ταρζάν.

Ξαφνικά, τά μάτια του Ταρζάν φωτίζονται παράξενα. Μιά φοβερή ύποψία περνάει άπ' τό νοϋ του.

Ή Ζολιάγκα κι ό Ταρζάν φτάνουν στή σπηλιά τής μάγισσας.

Ήθελα ξαναγυρίζουν στή μνήμη του τά λόγια τής Χούχ. Είναι μιά μαύρη, γριά μάγισσα. Οί φυλές τών ιθαγενών τή λατρεύουν. Είναι γι' αύτούς ιερό πρόσωπο.

Πρίν τρία φεγγάρια, ή γριά Χούχ, πέρασε άπ' τή σπηλιά του. Καί του είπε:

- Ταρζάν, βασιλιά τής Ζούγκλας! Τό άστρο σου γέρνει στή δύση του. Ήνας άλλος βασιλιάς έρχεται νά καθίσει στό θρόνο σου!

Ή Ταρζάν άναρωτιέται:

- Θέλεις νά βγούν άληθινά τά λόγια τής μαύρης;

Άκούει πάλι τόν άγνωστο άντίπαλο νά ούρλιάζει. Καί τά δόντια του τρίζουν άπό θυμό.

Τραβάει τή Ζολιάγκα άπ' τό χέρι και βγαίνουν έξω.

- Πάμε στή σπηλιά τής Χούχ, τής λέει. Μόνο αύτή θά μäs πεί ποιός ούρλιάζει.

.....
Είναι μεσάνυχτα πιά. Ή Ζολιάγκα κι ό σύντροφός της φτάνουν στή σπηλιά τής μαύρης μάγισσας.

- Χούχ, τής φωνάζει ό Ταρζάν. Ποιός είν' αύτός που ούρλιάζει άπόψε; Ή Ανθρωπος ζωντανός, ή βρικόλακας;

Ή τερατόμορφη γριά άραπίνα χαμογελάει. Δυό τρία στραβά δόντια, φαντάζουν κάτασπρα στ' άνοιγμα τών χειλιών της.

- Περίμενε, του λέει. Σέ λίγο θά μάθεις ό,τι ζητάς. Βγάλε μόνο τή Ζολιάγκα άπ' τή σπηλιά μου. Γυναίκα άμυαλη είναι. Μπορεί νά μήν πρέπει νά τ' άκούσει.

- Ζολιάγκα, βγές έξω, τή διατάζει ό Ταρζάν.

Ή όμορφη μαύρη του ρίχνει άγρια ματιά.

Καί βγαίνει άργά άπ' τή σπηλιά.

Ή γριά μάγισσα παίρνει τώρα μία μεγάλη πήλινη κούπα. Τή γεμίζει μέ ξερά φύλλα κάποιου παράξενου φυτού. Τριβοντας δύο γυαλιστερές πέτρες, τ' άνάβει.

Άπ' τήν κούπα ξεπετάγεται μαύρος, μεθυστικός καπνός. Ή Χούχ σκύβει πάνω του. Τόν ρουφάει λαιμαργα μέ βαθιές ανάσες.

Τά μάτια της σιγά σιγά θολώνουν. Τό ζαρωμένο πρόσωπό της παίρνει παράξενη έκφραση. Τά λιγοστά δόντια της σφίγγονται. Τριζουν.

Μεθυσμένη τώρα άπ' τούς καπνούς, άρχίζει νά παραμιλάει:

- Μέχρι σήμερα Ταρζάν, έσύ είσαι ό άρχοντας τής Ζούγκλας. Τώρα φτάνει ό μελαψός άντρας, ό Γκαούρ! Είναι πιό όμορφος, πιό δυνατός, πιό άτρόμητος άπό σένα. Τά θεριά και τ' άγριμια παραμερίζουν στό διάβα του..

Μουγκρίζουν τρομαγμένα. Κρύβονται στίς φωλιές τους. Γρήγορα θά τον προσκυνήσουν γι' άφέντη τους.

Ό Ταρζάν άκούει τό παραμιλητό τής μαύρης. Ή ψυχή του πλημμυρίζει άπό θανάσιμο μίσος.

- Ποιός είναι ό Γκαούρ; τή ρωτάει.

- Ένας γιγαντόσωμος μελαψός άντρας. Είκοσι φορές λουλούδιασαν τά δέντρα άπό τότε πού γεννήθηκε. Τά μάτια του πετούν μαύρες άστραπές. Είναι όμορφος σάν τόν ήλιο. Έχει σιδερένιο κορμί. Ή φωνή του τρομάζει και τό

Ή Χούχ ρουφάει λαιμαργα τό μεθυστικό καπνό

χάρο. Όπλο δέν κρατάει ποτέ. Ούτε μαχαίρι, ούτε ρόπαλο. Μόνο μέ τά χέρια του παλεύει. Μ' ένα σφιξιμο τρίβει τήν πέτρα. Πιάνει άπ' τίς μασέλες έναν κροκόδειλο. Τραβάει και τόν σχίζει στή μέση. Στή στεριά τρεχει πιό γρήγορα άπ' τό έλάφι. Στο νερό ξεπερνάει τό ψάρι. Άπ' τό 'να δέντρο στ' άλλο πετάει σάν άητός. 'Η ψυχή του κλείνει όλο τό άγριο μεγαλειό τής Ζούγκλας. 'Η καρδιά του δεν ξέρει τό φόβο. Εύτυχισμένη ή γυναίκα πού θά κερδίσει την αγάπη του!

Η ΦΩΛΙΑ ΤΗΣ ΓΟΡΙΛΑΙΝΑΣ

'Η μαύρη μάγισσα συνεχίζει τ' άτέλειωτο παραμιλητό της.

Τα αυτιά του Ταρζάν ρουφούν άχόρταγα τά λόγια της.

'Ακούστε τα κι έσεις:

- Πατέρας του Γκαούρ ήταν ένας ρωμαλέος κι άτρόμητος άντρας. Έλληνας κυνηγός θηριών. Μητέρα του μιά πανώρια μελαψή γυναίκα τής Ζούγκλας.

'Ο κυνηγός ή συντρόφισσά του και οι ιθαγενείς βοηθοί, περνοούν κάποτε μιά άγρια περιοχή.

'Η μελαψή γυναίκα κρατάει στήν άγκαλιά τό μωρό τους. Δεν είναι ακόμα τριών μηνών.

Ξαφνικά, ό λευκός βλέπει κάτι πού τόν γεμίζει χαρά.

Είναι ένας τεράστιος, θηλυκός γορίλας μέ τό μικρό του.

Θήραμα άπ' τά πιό σπάνια στή Ζούγκλα.

Είναι ένας τεράστιος θηλυκός γορίλας. Σέρνει μαζί και τό μικρό του.

'Η εύκαιρία είναι μοναδική! Άν καταφέρει νά σκοτώσει τό γορίλα, θά πιάσει αιχμάλωτο τό μικρό. Σηκώνει γρήγορα τ' όπλο του. Πυροβολεί.

Τήν ίδια στιγμή, ή γορίλαινα κάνει νά φύγει. Γλιτώνει τό θάνατο. Μά ή σφαίρα χτυπάει τό μικρό της: Τό σκοτώνει.

'Ο θηλυκός γορίλας βλέπει νεκρό τό σπλάχνο του. Ουρλιάζει μέ λύσσα. Χτυπάει σάν ταμπούρλο τά στήθια του, και χυμάει στό λευκό κυνηγό.

'Εκείνος σηκώνει πάλι τ' όπλο του. Μά δεν προφταίνει. Τό ανθρωπόμορφο θειρό του τ' άρπάζει άπ' τά χέρια. Τό χτυπά στά γόνατά του. Τό σπάζει στά δυό. Ύστερα, σπαράζει τό λευκό άνθρωπο,

μέ δόντια και νύχια.

Οί μαύροι ίθαγενείς σκορπίζονται τρομαγμένοι. Μόνο ή συντρόφισσά του τολμάει νά τον βοηθήσει. Παρατάει κάτω τό μελαψό μωρό της. Χύνεται σάν τρελή πάνω στό θεριό.

Είναι όμως άργά. Ό λευκός άντρας έχει ξεψυχήσει. Μανιασμένη ή γορίλαινα, χυμάει τώρα σ' αύτήν. Καί σέ λίγες στιγμές πήν κάνει κομμάτια.

"Υστερα γυρίζει νά πάρει τό νεκρό μωρό της.

Δέν τό βρίσκει όμως. Πρίν λίγο, μιά ύαινα τ' άρπαξε κι έφυγε...

Τήν ίδια στιγμή, άκούει κλά-

μα μωρού πιό πέρα. Κοντοστέκεται γιά λίγο. "Υστερα προχωρεί άργά και πλησιάζει. Τό κοιτάζει παράξενα. Είναι ένα μελαψό μωρό... Γρήγορα τ' άρπάζει στήν άγκαλιά της. Καί πιό γρήγορα άκόμη, σκαρφάλώνει σ' ένα κοντινό δέντρο. Σέ λίγες στιγμές, έχει χαθεί άνάμεσα στά πυκνά κλαδιά του.

"Έχασε τό δικό της παιδί. Θά παρηγορηθεί μέ τό ξένο...

Πηδώντας άπό δέντρο σέ δέντρο, τό φέρνει στή φωλιά της. Τό θηλάζει μέ τά στήθια της. Τό μεγαλώνει σάν δικό της παιδί. Τό αγαπάει σάν

Ό μικρός ανατρέφεται σάν γορίλας.

πραγματική μάνα. Ὁ μικρὸς ἀνατρέφεται σάν γορίλας. Ἔτσι, κάποτε γίνεται ἓνα γιγαντόσωμο μελαψὸ παλικάρι. Ἔχει τὴν ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα. Ἔχει καὶ τὴ δύναμη τοῦ θηριοῦ πού τὸν θήλασε.

Ἀπ' τὴ μάνα του κληρονόμησε τὸ μελαψὸ χρῶμα. Τὰ ἐβένινα, σγουρά μαλλιά... Τ' ἄγρια, φλογερά, μαῦρα μάτια!

Ἀπ' τὸν πατέρα του πήρε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου. Καὶ στό πρόσωπο καὶ στό κορμί. Ὁ νέος νομίζει τὴ γορίλαινα πραγματικὴ του μητέρα. Τὴν ἀγαπάει ἀφάνταστα.

Διψάει νὰ μάθει τι βρίσκεται πίσω απ' τὰ γαλάζια βουνά.

Μὰ ἡ ἄμοιρη, εἶναι τώρα ἀδύναμη γριά. Ἔτσι, κάποτε πέφτει στά νύχια πεινασμένης τίγρης.

Ὁ γιὸς ἀκούει τίς σπαραχτικές φωνές τῆς μάνας. Τρέχει σάν τρελὸς νὰ τὴ σώσει.

Ἀρπάζει τὴν τίγρη ἀπ' τὸ λαιμό. Παλεύει ὑπεράνθρωπα μαζί της. Καὶ καταφέρνει νὰ τὴν πνίξει.

Εἶναι ὁμως ἄργά. Ἡ γορίλαινα ἔχει ξεψυχήσει. Οἱ τρομερές δαγκωματιές τῆς τίγρης σπάραξαν τὸ γέρικο κορμί της.

Δακρυσμένο τὸ μελαψὸ παλικάρι σκεπάζει μὲ λουλουῖδια καὶ κλαδιά τὸ κουφάρι τῆς μάνας του.

Γδέρνει ὕστερα τὴν τίγρη. Μ' ἓνα κομμάτι ἀπ' τὸ τομάρι της τυλιγεὶ τὴ μέση του.

Καὶ πρὸς τὸ σούρουπο, φεύγει. Ἀφήνει γιὰ πάντα τὸ μέρος πού δεκαοχτῶ χρόνια ἔζησε καὶ μεγάλωσε. Κάτι τοῦ λέει μέσα του πὼς δὲν εἶναι ἄγριο θηριό. Διψάει νὰ μάθει τί βρίσκεται πίσω ἀπ' τὰ γαλάζια βουνά πού τὸν τριγυρίζουν.

Νὰ μιλῆσει σάν ἄνθρωπος, δὲν ξέρει... Μπορεῖ ὁμως νὰ μιλάει καὶ νὰ καταλαβαίνει ὅλες τίς γλώσσες τῶν ζώων. Ἐκείνων πού βρίσκονται στὴ στεριά, στό νερό καὶ στόν ἀέρα.

Νὰ ὁμως πού στό δρόμο, τρομερὴ περιπέτεια τὸν περι-

μένει.

Προχωρεί νύχτα σέ μιά άγρια περιοχή τής Ζούγκλας. Ξαφνικά, άκούει μπροστά του τρομαγμένο βέλασμα άγριου κατσικιού.

Ό μελαψός νέος δέν τρώει ποτέ κρέας. Μόνο καρπούς και τρυφερά βλαστάρια.

Φαντάζεται πώς το μικρό ζώο κινδυνεύει. Πλησιάζει νά τό βοηθήσει.

Έτσι, πέφτει σέ μια βαθιά παγίδα. Τό άγριοκάτσικο ήταν δόλωμα. Τό ΄χαν δεσει εκεί λευκοί κυνηγοί. Ζητούσαν νά ξεγελάσουν μιά τιγρη.

Άπό τότε, ζει αιχμάλωτος σάν θηριό, σέ μιά γερή σιδερένια κλούβα.

Μέ λύσσα ό άμοιρος χτυπιέται καί σπαράζει. Θέλει νά σπάσει τά σίδερα. Νά λευτερωθεϊ. Μά στέκεται αδύνατο.

Οί λευκοί κυνηγοί είναι ένθουσιασμένοι. Θά φέρουν στήν πατρίδα τους ένα τόσο σπάνιο ανθρώπινο θηριό. Τόν περιποιοούντα όσο μπορούν. Τόν καλοπιάνουν. Μέ τόν καιρό, ό άγριος νέος φαίνεται νά ήσυχάζει. Άρχίζει νά τούς δείχνει έμπιστοσύνη.

Μένει αιχμάλωτος, κοντά τους, δυό όλόκληρα χρόνια. Στο διάστημα αυτό, οί λευκοί τόν δασκαλεύουν. Σιγά-σιγά, μαθαίνει καί τή γλώσσα τών ανθρώπων. Καταφέρνει τώρα

Κάποια νύχτα καταφέρνει να σπάσει τα σίδερα του κλουβιού.

νά λέει άπλά τις σκέψεις του. Άυτοί του δινουν τ' όνομα Γκαούρ. Στη γλώσσα τών ιθαγερών, θά πει κεραυνός.

Κάποια νύχτα όμως, καταφέρνει νά σπάσει τά σίδερα του κλουβιού του. Βγαίνει έξω λεύτερος. Καί τρέχοντας, χάνεται στήν πυκνή κι άνεξερευνητη Ζούγκλα.

Έτσι, τυχαία φτάνει στήν περιοχή πού ζει καί βασιλεύει ό Ταρζάν.

Έχει άκούσει γι' αυτόν πολλά άπ' τούς λευκοίς κυνηγούς.

Νά, λοιπόν, ποιός είναι μέ λίγα λόγια ό τρομερός Γκαούρ.

Ὁ ἀγριάνθρωπος πού οὐρλιάζει ἀπαίσια αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἔτσι τὸν ζωγραφίζει μὲ τὸ παραμιλητὸ της, μεθυσμένη ἀπὸ τοὺς καπνοὺς, ἡ μάγισσα Χούχ.

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

Ὁ Ταρζάν ἔχει πάρει πιά τὴν ἀπόφασή του: Δυὸ κεφάλια δέ χωροῦν σ' ἓνα στέμμα. Πρέπει νὰ συναντηθεῖ καὶ νὰ παλέψει μὲ τὸν Γκαοὺρ. Ὅποιος εἶναι πιὸ δυνατός, θά ζήσει. Κι αὐτὸς θά βασιλέψει στὴ Ζούγκλα.

Γι' αὐτό, ρωτᾷ τὴ μάγισσα:

– Πές μου, Χούχ, ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαοὺρ; Θά πάω νὰ μετρηθῶ μαζί του!

Ἡ μαύρη γερόντισσα τ' ἀποκρίνεται:

– Γιά νὰ βρεῖς τὴ σπηλιά τοῦ Γκαοὺρ, θ' ἀνέβεις –

Μά δέν προφταίνει νὰ τελειώσει τὰ λόγια της. Τὴν ἴδια στιγμή, ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά ἀκούγονται σπαραχτικές φωνές.

– Ταρζάν, σῶσε με! Ὁ Γκαοὺρ μὲ παίρνει! Βοήθεια!

Εἶναι ἡ Ζολιάγκα.

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ταρζάν βρίσκειτ' ἔξω.

– Ζολιάγκα, ποῦ εἶσαι; φωνάζει.

Τρέχοντας, ψάχνει ἐδῶ κι ἐκεῖ στὸ σκοτάδι.

Τὶ παράξενο, ὁμως! Δέν παίρνει καμιὰ ἀπόκριση. Οὐτε καὶ τὴ συντρόφισσά του καταφέρνει νὰ βρεῖ.

– Ζολιάγκα, οὐρλιάζει τώρα σάν πληγωμένο θεριό. Φώναξε πάλι γιά νὰ δῶ ποῦ βρίσκεσαι!

Σταματᾷ κι ἀφουγκράζεται. Ἡ ἴδια ἐκνευριστικὴ σιωπὴ. Ἡ ὁμορφὴ μαύρη ἔχει ἔξαφανιστεῖ. Ἡ γῆ ἀνοιξε καὶ τὴν κατάπιε.

– Δειλὲ Γκαοὺρ, γιατί κρύβεσαι; φωνάζει ὁ Ταρζάν. Φοβάσαι νὰ μετρηθεῖς μαζί μου, γιατί ξέρεις τὸ θάνατο πού σέ περιμένει!

Ἔτσι, ψάχνοντας, προχωρεῖ καὶ ξεμακραίνει.

Σέ μιὰ στιγμή, ὁμως, ξαφνιάζεται. Σπαραχτικές φωνές ἀκούει τώρα ἀπ' τὴ σπηλιά τῆς μαύρης μάγισσας.

– Βοήθεια, Ταρζάν! Βοήθεια!

Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς Χούχ.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ. Σέ λίγο, φτάνει ἀλαφιασμένος.

Βρίσκει τὴ μαύρη γερόντισσα νὰ ξεψυχᾷ.

– Πεθαίνω, ψιθυρίζει ἀδύναμα.

– Ποιός; τὴ ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

Ἡ Χούχ κουνάει τὰ χεῖλια της. Θέλει νὰ τ' ἀποκριθεῖ. Μὰ βρίσκεται στίς τελευταῖες στιγμές. Δέν μπορεῖ νὰ μιλήσει.

Ἄς ἴδωμεν ἄρα. Ὁ Ταρζάν καταλαβαίνει ποῖος εἶναι ὁ κακοῦργος. Ποῖος ἄλλος ἀπ' τόν Γκαούρ! Σκότωσε τή μάγισσα γιά νά μήν προδώσει ποῦ βρίσκεται ἡ κρυφή σπηλιά του.

Γιά νά προλάβει νά τό μάθει τήν ξαναρωτᾷ τώρα.

- Πές μου, Χούχ. Ποῦ βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαούρ;

Ἄλίμονο, ὁμως.

Ἡ μαύρη μάγισσα κλείνει τὰ

μάτια. Δέν ζεῖ πιά. Ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρίζει τὰ δόντια του μέ λύσσα. Οὔτε κι αὐτή τή φορά καταφέρνει νά μάθει αὐτό ποῦ ζητάει.

Βγαίνει γρήγορα ἀπ' τή σπηλιά. Κλείνει τ' ἀνοιγμά της μέ μεγάλες πέτρες. Ὑστερα, φεύγει τρέχοντας.

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Ἄς ἴδωμεν ἄρα. Ὁ Ταρζάν ξαναγυρίζει στή σπηλιά του. Ἐχει μιά ἐλπίδα. Μήπως ἡ Ζολιάγκα ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κακοῦργου. Μήπως εἶναι ἐκεῖ.

Βρίσκει τή μαύρη γερόντισσα νά ξεψυχᾷ.

Τίποτα, όμως. Μόνο την πιστή κι αχώριστη μαϊμού του, τή Βάτ άντικρίζει.

Τή φωνάζει κοντά του. Και σέ μιά παράξενη γλώσσα, τή ρωτάει.

– Που είναι ή Ζολιάγκα; Που είναι ή Ζολιάγκα;

Ή Βάτ τόν άκούει μέ προσοχή. Γρήγορα βγαίνει άπ' τή σπηλιά. Γιά λίγο, τριγυρίζει απέξω. Μέ τή μουσούδα κάτω, μυρίζει τό χώμα. Ψάχνει γιά τίς πατημασιές τών γυμνών ποδαριών τής Ζολιάγκα. Τίς ακολουθει σάν σκυλί πού μυρίστηκε τ' άχνάρια λαγού. Και χάνεται στό σκοτάδι τής νύχτας.

Ή Ταρζάν είναι τώρα ήσυχος. Γυρίζοντας ή Βάτ, θά ξέρει νά του πεί πού βρίσκεται ή χαμένη συντροφισσά του.

Στό μεταξύ, τραβάει τό μαχαίρι του. Τ' άκονίζει σέ μιά σκληρή πέτρα. Τό θέλει πολύ κοφτερό. Μέ τό πρώτο χτύπημα νά σχίσει πέρα γιά πέρα τήν καρδιά του Γκαούρ.

Ύστερα βγαίνει στό άνοιγμα τής σπηλιάς του. Κι άφήνει ν' άντηχήσει στή Ζούγκλα ή τρομερή κραυγή του:

– Άόο!... Άαάοο!

Φωνάζει τόν Σόμ. Τόν άγαπημένο και πιστό του έλέφанта.

Ήκείνος, πρόθυμα τρέχει νά

Μπροστά προχωρεί η Βάτ. Ο Ταρζάν με τον Σόμ ακολουθούν.

τόν βοηθήσει.

Στό μεταξύ, αρχίζει νά ξεμερώνει.

Ὁ Ταρζάν κι ὁ Σόμ περιμένουν ἔξω ἀπ' τή σπηλιά τό γυρισμό τῆς Βάτ.

Ἔτσι, ἡ μέρα περνάει. Ὁ ἥλιος ξαναέρνει στή δύση του. Ἡ μαϊμουδίτσα ἀκόμα νά φανεῖ. Τέλος, τήν ὥρα πού βγαίνει τό φεγγάρι, φτάνει ἀλαφιασμένη.

Κάτι λέει στόν Ταρζάν.

Χαρούμενος ἐκεῖνος πηδάει στή ράχη τοῦ ἐλέφαντα.

Καί φεύγουν.

Μπροστά προχωρεῖ ἡ Βάτ.

Ὁ Σόμ μέ τόν Ταρζάν τήν ἀκολουθοῦν.

Σέ λίγο, χάνονται πίσω ἀπ' τά θεόρατα δέντρα.

.....

Εἶναι πιά περασμένα μεσά- νυχτα.

Ἡ τετραπέρατη μαϊμουδίτσα σταματάει κάτω ἀπό ἕνα παρά- ξενο βουνό. Μεγάλοι καί μικροί βράχοι, ὁ ἕνας πάνω στόν ἄλλο! Χέρια γιγάντων θά τό ἔχουν χτίσει.

Ἡ Βάτ δείχνει μέ τό ποδαράκι της τήν κορυφή τοῦ βουνοῦ. Σάν νά λέει:

- Ἐκεῖ πάνω βρίσκεται ἡ Ζολιάγκα.

Ὁ Ταρζάν πηδάει ἀπ' τόν ἐλέφαντα. Καί μόνος ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει στ' ἀπόκρη- μα βράχια. Τ' ἀνέβασμα εἶναι

τρομερά δύσκολο. Ἀφάντα- στα ἐπικίνδυνο.

Καθώς ἀνεβαίνει, ἀφήνει ν' ἀντηχήσει ἡ τρομερή κραυγή του. Θέλει ἔτσι νά εἰδοποιήσει τή συντρόφισσά του. Νά μάθει πῶς ἔρχεται νά τή σώσει.

Οἱ βράχοι πού σκαρφαλώνει εἶναι τρομεροί.

Σέ μιά στιγμή, σταματάει. Γυρίζει τό κεφάλι του. Κοιτά- ζει κάτω μέ φρίκη!

Βάραθρο τρομακτικό!...

Κρύος ἰδρώτας λούζει τό μέ- τωπό του.

Στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ψάχνει νά βρεῖ τό γιγαντόσωμο ἐλέφαντα. Ἀπ' τό ὕψος πού βρίσκεται, μόλις τόν διακρίνει. Φαίνεται σάν ἕνα μικρό ποντι- κάκι.

Κι ἀκόμα οὔτε ὡς τή μέση τοῦ βραχώδικου βουνοῦ δέν ἔχει φτάσει.

Κάπου ἐκεῖ κοντά, τό μάτι του ξεχωρίζει μιάν ἀητοφωλιά. Βρίσκεται ἀνάμεσα σέ δύο μεγάλους βράχους. Ἕνας τε-

Ὁ Ταρζάν ἀρχίζει νά πέφτει στήν τρομακτική ἀβυσσο.

ράστιος ἀητός κοιτάζει τόν Ταρζάν ἀνησυχος. Ἡ κραυγή του τόν ἔχει ξυπνήσει.

Ξαφνικά, στ' αὐτιά τοῦ λευκοῦ ἄντρα φτάνει ἀδύνατη ἡ φωνή τῆς Ζολιάγκα:

– Φυλάξου, Ταρζάν!... Ὁ Γκαοὺρ θά σέ σκοτώσει.

Τήν ἴδια στιγμή, κάτι φοβερό γίνεται.

Ἕνας βράχος ἀρχίζει νά κατακυλάει ἀπ' τήν κορφή. Κάνει τρομαχτικό θόρυβο.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας καταλαβαίνει τί ἔχει συμβεῖ.

Ὁ Γκαοὺρ κύλησε τό βράχο. Θέλει νά τόν ἐμποδίσει νά φτάσει στή σπηλιά του.

Ὁ Ταρζάν βλέπει μέ τρόπο τόν μαῦρο ὄγκο νά ῥχεται καταπάνω του.

Καθῶς κατακυλάει, σπάει καί παρασύρει κι ἄλλους βράχους καί πέτρες μαζί του.

Ὁ λευκός ἄντρας νιώθει νά φτάνει ἡ στερνή του στιγμή. Καί νά, τί γίνεται.

Ἕνας μεγάλος βράχος χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὀρμή τήν πέτρα πού κρατιέται ὁ Ταρζάν. Καί τή σπάει. Ἐτσι, ὁ ἄμοιρος τινάζεται στόν ἀέρα. Κι ἀρχίζει νά πέφτει στήν τρομαχτική ἄβυσσο.

Βάζει θαυματουργά βότανα στήν πληγή τοῦ Σάμ.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ἐχει ξημερώσει πιά. Ὁ Ταρζάν συνέρχεται κι ἀνοίγει τά μάτια του. Κοιτάζει σάν χαμένος γύρω.

Βλέπει πῶς βρίσκεται ξαπλωμένος κάτω. Ἐκεῖ, στό ἴδιο μέρος ἀπ' ὅπου ξεκίνησε τά μεσάνυχτα. Ὅταν ἀρχισε νά σκαρφαλώνει στό βραχώδιο βουνό.

Πλάι του παραστέκει θλιμμένη ἡ Βάτ. Λίγο πιό πέρα βογκάει πονεμένα ὁ Σόμ. Αἱματα τρέχουν ἀπ' τό κεφάλι του.

Ὁ Ταρζάν προσπαθεῖ νά θυμηθεῖ. Μά ὄλες οἱ ἀναμνήσεις του σταματοῦν σ' ἓνα τραγικό σημεῖο. Θυμᾶται πὼς ἔπεσε στὸ βᾶραθρο.

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἡ θύμησή του σκοτεινιάζει. Ἕνα τρομερὸ ἐρωτηματικὸ βασανίζει τὸ μυαλό του.

Γιατί δέ σκοτώθηκε; Γιατί δέ γίνηκε χίλια κομμάτια;

– Ἴσως νά ἔμαι πεθαμένος, συλλογιέται.

Κάνει μιά προσπάθεια νά σηκωθεῖ. Τά καταφέρνει καὶ στέκεται ὀρθός. Ψάχνει τῶρα τὸ κορμί του. Εἶναι γερός. Ὅπως κι ὅταν ξεκίνησε ἀπ' τὴ σπηλιά.

Ὁ νοῦς του πετάει στὴ Ζολιάγκα. Δέν μπόρεσε νά τὴ λευτερώσει. Θυμᾶται καὶ τὸν Γκαούρ. Δέν κατάφερε νά τὸν ἐκδικηθεῖ.

Τά μάτια τοῦ Ταρζάν σκοτεινιάζουν. Τά δόντια του τρίζουν ἀπαίσια.

Ὅμως, ἓνα πονεμένο βογκητό τοῦ Σόμ, τὸν συνεφέρνει γρήγορα.

Τρέχει κοντά στὸν πιστό του ἐλέφαντα. Πλένει μὲ καθαρὸ νερό τὴν πληγὴ του. Βάζει πάνω θαυματουργὰ βότανα τῆς Ζούγκλας. Ξέρει πολλὰ ἀπ' αὐτά.

Σιγά-σιγά, ὁ Σόμ παίρνει τὸ καλύτερο. Ἀργά, κατὰ τὸ μεσημέρι, καταφέρνει νά σηκωθεῖ.

Πέφτει σὰν τρελὸς πάνω στοὺς μαύρους δαιμονες.

Κουνᾶ τὸ κεφάλι στὸν Ταρζάν καὶ φεύγει. Πάει νά συναντήσῃ τὴν ἀγέλη του. Οἱ ἄλλοι ἐλέφαντες θά περιποιηθοῦν καὶ θά γιαντρέψουν τὴν πληγὴ του.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν παρακολουθεῖ δακρυσιμένος. Τὸν βλέπει νά χάνεται πίσω ἀπ' τίς πυκνές φυλλωσιές τῶν δέντρων.

Ἕστερα, φεύγει κι αὐτὸς μαζί μὲ τὴ Βάτ. Προχωρεῖ βαθιά μέσα στὴν ἄγρια, παρθένα Ζούγκλα.

– Πρέπει νά φτάσω γρήγορα στὴ φυλὴ τῶν Λάχνα, συλλογιέται. Ἔχω πολλοὺς φίλους ἐκεῖ. Θά μὲ βοηθήσουν νά πιάσω τὸν

Αρπάζει από τους άγριους ένα κοντάρι κι αρχίζει να τους χτυπάει.

Γκαούρ.

.....
Οι ὄρες περνοῦν. Βραδιάζει πάλι. Πυκνό σκοτάδι ἀπλώνεται στη Ζουγκλα. Τό φεγγάρι θ' ἀργήσει ἀκόμα νά βγεῖ. Ὁ Ταρζάν κι ἡ Βάτ προχωροῦν ἀκούραστοι. Ἡ φυλή τῶν Λάχνα βρίσκεται πολύ μακριά.

Τώρα περνοῦν μιά βαθιά χαράδρα.

Ξαφνικά, κοντοστέκονται ἀνήσυχτοι. Ἄγριες φωνές κι ἀλαλαγμοὶ ἀντηχοῦν στ' αὐτιά τους.

Ἡ Βάτ στριγγλίζει τρομαγμένη. Γρήγορα σκαρφαλώνει στό πρῶτο δέντρο πού βρίσκεται μπροστά της. Εἶναι μιά μεγάλη καρυδιά.

Τήν ἴδια στιγμή, πολλοί πεινασμένοι κανίβαλοι ξεπηδοῦν ἀπό γύρω. Λές κι ἡ γῆ τοὺς ξερνάει σάν βρικόλακες!

Κρατοῦν στά χέρια τους μακριά, ξύλινα κοντάρια. Στίς ἄκρες τους ἔχουν σιδερένιες αἰχμές.

Χύνονται ν' ἀρπάξουν τόν Ταρζάν.

Ἐκεῖνος τραβάει τό μαχαίρι του. Πέφτει σάν τρελός πάνω στους μαύρους δαίμονες.

Μέ τό πρῶτο χτύπημα σωριάζει ἕναν κάτω.

Χτυπάει ἀμέσως κι ἄλλον, κι ἄλλον, κι ἄλλον.

Ὅλοι πέφτουν. Σπαράζουν κι οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς πόνους.

Οἱ ἄγριοι ἔχουν τρομοκρατηθεῖ. Εἶναι ἐτοιμοὶ νά τό βάλουν στά πόδια.

Μά, σέ κάποια στιγμή, ὁ Ταρζάν ταράζεται.

Καθώς χτυπάει κάποιον, τό μαχαίρι του σπάζει στά δυό. Βρίσκει πάνω σέ σκληρό μέταλλο. Ἐνας ἀπ' τοὺς ἀνθρωποφάγους φοράει στό μπράτσο του φαρδύ, χρυσό βραχιόλι.

Τώρα οἱ κανίβαλοι ἀναθαρρεύουν. Τό φονικό μαχαίρι τοῦ λευκοῦ δέν ὑπάρχει πιά.

Ξεφωνίζουν κι ἀλαλάζουν ἀπαίσια. Καί πέφτουν πάλι ἐπάνω του. Εἶναι μανιασμένοι σαν λαβωμένα λιοντάρια.

Ὁ Ταρζάν οὔτε τρομάζει οὔτε τά χάνει ποτέ.

Πετάει τή λαβή τοῦ σπασμένου μαχαιριοῦ του. Μέ γρηγοράδα ἀστραπῆς, ἀρπάζει ἀπ' τοὺς ἄγριους ἕνα κοντάρι κι ἀρχίζει νά τοὺς χτυπάει.

Πάνω ἀπ' τοὺς μισοὺς βγάζει ἔξω ἀπ' τή μάχη. Τί τρομερό, ὅμως!... Ὁ Ταρζάν καί πάλι στέκεται ἀτυχός.

Ἡ Βάτ βρίσκεται πάνω στήν ψηλή καρυδιά. Παρακολουθεῖ μέ ἀγωνία τή γιγαντομαχία τοῦ ἀφέντη της. Καί στίβει τό μικρό κεφαλάκι της. Ψάχνει νά βρεῖ τρόπο νά τόν βοήθησει.

Πῶς, ὅμως;

Ξαφνικά, μιά ἔμπνευση τῆς

έρχεται.

Τό δέντρο είναι γεμάτο από καρύδες. Μεγάλες σάν καρπούζια.

Ἡ Βάτ, στρίβει μιά καρύδα μέ τέχνη. Καταφέρνει καί τήν κόβει. Ὑστερα σημαδεύει τούς ἀνθρωποφάγους. Τήν πετάει μέ ὀρμή κάτω.

Ἄλιμονο, ὁμως!... Ἡ καρύδα δέ χτυπάει τούς κανίβαλους. Πέφτει βαριά στό κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

Τό χτύπημα εἶναι δυνατό.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας κλονίζεται. Τό κοντάρι ξεφεύγει ἀπ' τό χέρι του. Σωριάζε-ται κάτω ἀναίσθητος.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι πανηγυρίζουν τώρα. Ἀλαλάζουν ἀπό ἄγρια χαρά. Ὁ λευκός ἀνθρωπος βρίσκεται πιά στό χέρια τους.

Μιά δυνατή στριγγλιά πόνου ἀκούγεται ψηλά στό δέντρο. Εἶναι ἡ Βάτ. Νιώθει τό κακό πού ἔκανε στόν ἀφέντη της. Θέλει ν' αὐτοτιμωρηθεῖ. Καί γυρνώντας, δαγκώνει μέ λύσσα τήν οὐρά της. Μπήγει τά δόντια της βαθιά. Τή ματώνει. Ἄν δέν ἦταν τόσο σκληρή, θά τήν εἶχε κόψει.

Εἶναι περασμένα μεσάνυχτα πιά. Ἀρχίζει νά βγαίνει φεγγάρι.

Οἱ πεινασμένοι κανίβαλοι ξερογλείφονται. Ἀρπάζουν στό χέρια τους τόν ἀναίσθητο Ταρζάν.

Ἡ Βάτ πηδάει ἀπελπισμένη ἀπ' τό δέντρο. Τρέχει καί χάνεται στό βάθος τῆς χαράδρας. Τά πονεμένα βογκητά της σβήνουν σέ λίγο...

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ

Ἄς τήν παρακολουθήσουμε.

Τρέχε' σάν τρελή. Δέν ξέρει πού πηγαίνει.

Ἀγαπάει τόν Ταρζάν πιά πολύ ἀπ' τή ζωή της. Χωρίς νά θέλει, τόν ἔριξε στά χέρια τῶν ἀγρίων. Θά τόν ψήσουν ζωντανό. Γι' αὐτό θέλει νά πεθάνει. Καθώς τρέχει, δέν παύει νά στριγγλίζει. Κάποιο πεινασμένο θεριό θ' ἀκούσει τίς φωνές της. Καί θά τήν σπαράξει.

Μέ ἀγωνία, τά μάτια της ψάχνουν ἐδῶ κι ἐκεῖ. Λαχταράει τό λυτρωτή θάνατο.

Περνοῦν ἔτσι δυό ὀλόκληρες ὥρες.

Ξαφνικά, βλέπει μπροστά της μιά λίμνη. Ἀμέτρητα κομματάκια ἀπ' τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τρελοπαιζουν στό βαθυγάλανα νερά της. Μοιάζουν σάν ἀσημένιες πεταλουδίτσες. Λαχανιασμένη ἡ Βάτ φτάνει στήν ὄχθη. Χωρίς δισταγμό, βουτάει μέσα νά πνιγεῖ.

Τό νερό σκεπάζει τά ρουθούνια της. Νιώθει μεγάλη στενοχώρια στήν ἀνάσα... Ἄθελα κουνάει χέρια καί πόδια. Τεντώ-

νει τό λαιμό... Σηκώνει ψηλά τό κεφάλι.

Έτσι κολυμπάει άσυναίσθητα. Καί δέν πνίγεται. Μά γρήγορα συνέρχεται. Άφήνει λεύτερο τό κορμί της νά βουλιάζει.

Τό νερό πάλι κλείνει τά ρουθούνια της. Περνάει τραγικές στιγμές άγωνίας. Θέλει βέβαια νά πεθάνει. Μά όχι καί νά... μñ παίρνει άνάσα.

Αυτόθρημητα ξανακάνει τίς ίδιες κινήσεις. Κρατιέται στήν επιφάνεια του νερού.

Έτσι προχωρεί στό βάθος τής λίμνης. Έη κωμικοτραγική άπόπειρα αυτοκτονίας συνεχίζεται.

Ένας τεράστιος πέτρινος γίγαντας άπαίσιος καί τρομαχτικός

Ξαφνικά, κάτι τρομερό βλέπει νά φαντάζει μπροστά της. Ένας τεράστιος πέτρινος γίγαντας, άπαίσιος καί τρομαχτικός. Μεγάλος σάν βουνό.

Φαίνεται νά στηρίζεται όρθός στό βυθό. Τό κεφάλι καί τό στήθος του βρίσκονται έξω άπ' τό νερό. Τά δυό του χέρια προτεταμένα. Οί παλάμες γυρισμένες πρós τά έπάνω. Λές καί περιμένει νά δεχτεί κάποια θυσία.

Έη Βάτ κοιτάζει μέ γουρλωμένα μάτια. Τό τρομαχτικό μεγαλείο του πέτρινου γίγαντα ή συνεπαίρνει. Ξεχνάει τό θάνατο πού άποζητά.

Μιά άκατανίκητη περιέργεια ή σπρώχνει νά πλησιάσει τόν πέτρινο όγκο. Σέ λίγο, φτάνει κοντά του. Καί σκαρφαλώνει σέ μιά άπ' τίς τεράστιες παλάμες του γίγαντα.

Άπ' ή θέση αυτή τόν κοιτάζει προσεχτικά.

Άπαίσιο καί τρομαχτικό πρόσωπο. Μοιάζει μέ τό Θεό του Κακού.

Ξαφνικά, ή Βάτ κάτι άκούει.

Βαθιά άπ' τά στήθια του πέτρινου γίγαντα, φτάνουν σ' αυτιά της άνθρωπινες φωνές.

Άφουγκράζεται καλύτερα.

Άμέσως, φεύγει άπ' ήν τεράστια παλάμη πού έχει σταθεϊ. Κατεβαίνει τό βραχιόνιο του γίγαντα. Έγστερα, σκαρφαλώνει στό άπέραντο στήθος του.

Ψάχνοντας τώρα φτάνει πίσω στη ράχη του.

Έκει, βρίσκει ένα στρογγυλό άνοιγμα. Προχωρεί ανάλαφρα. Χωρίς θόρυβο. Γλιστράει σάν σκιά. Μπαίνει δειλά μέσα.

Τό έσωτερικό του πέτρινου γίγαντα είναι κούφιο. Μά πολύ άνώμαλο. Μοιάζει σάν σπηλιά. Ένα γλυκό πράσινο φώς ξεχύνεται παντού.

Έ Βάτ κρύβεται σέ μιά σκοτεινή γωνιά.

Κοιτάζει περιεργά γύρω.

Τά μάτια της κάπου σταματούν. Ξεπετάγονται έξω άπ' τίς βαθουλές κόγχες τους.

Στό βάθος ξεχωρίζει ένα γιγαντώσμο μελαψό άντρα. Κά-

θεται σέ μιά πέτρα. Τά μαλλιά του είναι μαύρα, σγουρά, άχτένιστα. Τούς γοφούς του σκεπάζει τομάρι τίγρης. Τό πρόσωπό του άφάνταστα όμορφο. Τό κορμί του σάν ένα ύπερφυσικό, μπρούντζινο άγαλμα.

Κάθε τόσο ρίχνει άνυπόμονες ματιές στό άνοιγμα τής σπηλιάς. Φαίνεται σάν κάποιον νά περιμένει.

Μπροστά του βρίσκεται ξαπλωμένη ή Ζολιάγκα. Τά χέρια και τά πόδια της είναι δεμένα γερά. Τήν άκούει νά σπαράζει στό κλάμα.

Έ Βάτ συλλογιέται:

Έ Ο κακός αυτός άνθρωπος θά σκοτώσει τή Ζολιάγκα. Πρέπει

Στό βάθος ξεχωρίζει ένα γιγαντώσμο μελαψό άντρα.

νά τή σώσω. Πρέπει γρήγορα νά φέρω ἐδῶ τόν Σόμ. "Υστερα, θά κόψω μέ τά δόντια μου τά σκοινιά πού τή δένουν...

Καί δέ χάνει στιγμή. Σβέλτη, ὅπως εἶναι πάντα, πετιέται ἐξω. Ἄρχίζει νά τρέχει.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΖΟΛΙΑΓΚΑ

Τώρα πρέπει νά γυρίσουμε γιά λίγο στήν ἀρχή σχεδόν τῆς ἱστορίας μας. Στό σημείο πού ὁ Ταρζάν εἶπε στήν Ζολιάγκα νά βγεῖ ἐξω ἀπ' τή σπηλιά τῆς Χούχ. Γιά νά μήν ἀκούσει τί θά τοῦ ἔλεγε ἐκεῖνη.

"Ἄς δοῦμε λοιπόν τί εἶχε γίνει τότε.

Ἡ πανώρια μαύρη, νιώθει μεγάλο θυμό γιά τήν προσβολή πού τῆς ἐγινε.

Στήν ἀρχή, συλλογιέται νά φύγει. Νά μήν ξαναγυρίσει ποτέ στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν.

Τό ἄγριο αἶμα τῆς κοχλάζει. Συλλογιέται ἀκόμα νά παραμονέψει τόν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κι ὅταν θά βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά, νά καρφώσει τό μαχαίρι τῆς στή γυμνή του ράχη.

Μά οὔτε τό ἓνα, οὔτε τό ἄλλο κάνει.

Ἡ γυναικεία περιέργεια τή σπρώχνει νά κρυφακούσει.

Ἔτσι, βάζει αὐτί. Ἀκούει ὅλα ὅσα εἶπε ἡ Χούχ γιά τόν

ἀτρόμητο Γκαούρ.

Θαυμάζει τό τρομαχτικό μεγαλεῖο τοῦ γιγαντώσωμου παλικαριοῦ. Πιστεύει πώς αὐτός θά νικήσει τόν Ταρζάν. Πώς θά γίνει γρήγορα ὁ νέος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Στήν καρδιά τῆς γεννιέται τώρα μιά τρελή σκέψη! Νά γίνει συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ. Νά γίνει σκλάβα του. Καί παίρνει τήν ἀπόφαση νά φύγει. Νά ψάξει νά τόν βρεῖ.

Πώς, ὅμως;

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νά μάθει πού βρίσκεται ἡ σπηλιά του. Κι αὐτό, μοναχά ἡ Χούχ, θά ξέρει νά τῆς τό πεῖ.

Στό ἄγριο, μά καταθόνιο μυαλό τῆς, καταστρώνει ἓνα σατανικό σχέδιο. Κι ἀμέσως τό βάζει σ' ἐνέργεια.

Κρύβεται σέ μιά στενή κουφάλα δέντρου. Κάπου ἐκεῖ, κοντά στή σπηλιά τῆς Χούχ. "Υστερα, φωνάζει ὅσο πιό δυνατά μπορεῖ.

– ἌΤαρζάν, σῶσε με! Ὁ Γκαούρ μέ παίρνει. Βοήθεια!

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τήν ἀναζητᾷ καί ἀπομακρύνεται. Ἡ Ζολιάγκα τρέχει τότε στή σπηλιά τῆς μάγισσας. Τήν ἀρπάζει ἀπ' τό λαιμό.

– Χούχ, τῆς λέει. Πές μου πού βρίσκεται ἡ σπηλιά τοῦ Γκαούρ. Θά σέ πνίξω!

– Στήν κορφή τοῦ βουνοῦ μέ τούς μεγάλους βράχους, τῆς ἀποκρίνεται ἡ γριά.

Καί ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου
ζωγραφίζεται στό πρόσωπό της.
Ἡ Ζολιάγκα ξέρει τώρα αὐτό
πού θέλει. Συλλογιέται, ὁμως:

- Μόλις φύγω, ἡ γριά θά τά
μαρτυρήσει ὅλα στόν Ταρζάν.
Ἔτσι, ἐκεῖνος θά μάθει πώς δέ
μ' ἄρπαξε ὁ Γκαούρ.

Καθώς κρατάει τό λαιμό τῆς
μάγισσας, τόν σφιγγει μέ πιότε-
ρη λύσσα. Πασχιζει νά τήν
πνίξει.

Ἡ Χούχ κάνει μιά ἀπεγνωσμέ-
νη προσπάθεια. Καί καταφέρνει
νά φωνάξει:

- Βοήθεια, Ταρζάν!... Βοή-
θειασα!...

Ἡ Ζολιάγκα φοβᾶται μήπως ὁ
Ταρζάν βρίσκεται κοντά. Ἀφή-
νει μισοπεθαμένη τή γριά καί
φεύγει τρέχοντας. Ξανακρύβε-
ται πάλι στή στενή κουφάλα τοῦ
δέντρου.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἀκούει τίς φωνές. Φτάνει στή
σπηλιά τῆς μάγισσας. Βρίσκει τή
Χούχ νά ξεψυχάει. Δέν ἔχει τή
δύναμη νά τοῦ μιλήσει.

Ὁ Ταρζάν φεύγει τότε γιά τή
σπηλιά του.

Ἡ Ζολιάγκα τρέχει τώρα στό
βουνό μέ τούς μεγάλους βρά-
χους. Πάει νά συναντήσει τόν
Γκαούρ.

Μά τῆς εἶναι ἀδύνατο ν'
ἀνέβει ἀπάνω.

Ἀρχίζει λοιπόν νά φωνάζει:

- Γκαούρ!... Γκαούσουρ!...

Σῶσε με!

- Ποιά εἶσαι. Τι ζητᾶς ἀπό μένα; τή
ρωτάει.

Ὁ μελαψός γίγαντας ἀκούει
ἀπό ψηλά τίς φωνές τῆς.

Καί σβέλτος σάν πίθηκος,
κατεβαίνει γρήγορα κάτω.

Ἀρπάζει στά χέρια του τήν
πανώρια μαύρη γυναῖκα. Ἔτσι,
γρήγορα πάλι, σκαρφαλώνει στά
τρομαχτικά βράχια. Καί τή φέρ-
νει στήν ἀπρόσιτη σπηλιά του.

- Ποιά εἶσαι; Τι ζητᾶς ἀπό
μένα; τή ρωτάει.

Ἐκείνη τ' ἀποκρίνεται:

- Μέ λένε Ζολιάγκα. Ὁ
Ταρζάν θέλει νά μέ σκοτώσει.

- Ὁ Ταρζάν; κάνει ξαφνια-
σμένος ὁ Γκαούρ. Βρίσκεται
λοιπόν ἐδῶ ὁ Ταρζάν;

- Naί...

Ὁ Γκαούρ τήν κοιτάζει παρά-
ξενα:

- Καί γιατί θέλει νά σε
σκοτώσει; τή ρωτάει.

Ἐκείνη χαμηλώνει τά μάτια
τῆς:

- Γιατί τόν ἄφησα μόνο κι
ἐφυγα κρυφά. Θέλω νά ζήσω
κοντά σου.

Ύστερα, άπλώνει τό χέρι της. Χαιδεύει τά σγουρά μαύρα κι άχτένιστα μαλλιά του, και συνειχίζει:

- Ήρθα νά σου χαρίσω τήν καρδιά μου, τήν αγάπη... Θά μείνω σκλάβα σου παντοτινή... Τώρα, έσύ θά γίνεις ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας... Είσαι πίο δυνατός, πίο άτρόμητος άπ' τόν Ταρζάν...

Ό μελαμός άντρας τραβά τό χέρι τής μαύρης άπ' τά μαλλιά του. Άποκρίνεται:

- Δέν καταλαβαίνω τά λόγια σου... Δέν ξέρω τί θά πεί καρδιά... Τί θά πεί αγάπη... Ένα ξέρω μόνο: Είσαι γυναίκα του

Ταρζάν. Πρέπει νά γυρίσεις κοντά του.

- Ποτέ!... Αυτό δέ θά γίνει ποτέ!... φωνάζει τρομαγμένη ή Ζολιάγκα.

Καί τρέμει σύγκορμη άπ' τό κακό της. Δέν μπορούσε νά φανταστεί μιά τέτοια ύποδοχή.

Ό Γκαούρ, μένει γιά λίγο βαθιά συλλογισμένος.

Ύστερα τής λέει:

- Μείνε νά κοιμηθείς έδώ, στή σπηλιά μου... Έγώ θά πάω πίσω άπ' τούς βράχους... Έκεϊ θά πλαγιάσω... Όταν βγει ό ήλιος, θά 'ρθώ νά sé πάρω... Πρέπει νά sé παραδώσω στά χέρια του Ταρζάν.

Κι άμέσως σπρώχνει ένα βράχο μέ τά γερά της μπράτσα.

Έτσι καί γίνεται.

Ο Γκαούρ πηγαίνει καί κοιμάται στή πίσω πλαγιά του βραχώδικου βουνοῦ.

Ἡ Ζολιάγκα μένει ξάγρυπνη στή σπηλιά του. Καί τρίζει ἀπό θυμό τά κάτασπρα, μαργαριταρένια δόντια της.

.....
Εἶναι πιά περασμένα μεσάνυχτα.

Ξαφνικά, ἡ μαύρη ἀκούει τήν τρομερή κραυγή τοῦ Ταρζάν.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά σκαρφαλώνει στό βουνό μέ τούς βράχους.

Ἡ Ζολιάγκα βγαίνει ἀπ' τή σπηλιά. Στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καί μέ τό δυνατό της μάτι, τόν παρακολουθεῖ.

Ἄν πέσει στό χέρι του, εἶναι χαμένη. Φοβάται πῶς ὁ Ταρζάν ἔμαθε ἀπ' τή μάγισσα τί εἶχε κάνει!

Ξαφνικά, μιά ἀγρια λάμψη φωτίζει τά μαύρα μάτια της.

Ὁ ἄλλοτε σύντροφός της ἔχει φτάσει τώρα στή μέση τοῦ βουνοῦ. Σέ λίγο, θά βρίσκεται στή σπηλιά. Κοντά της.

Ἡ Ζολιάγκα ἔχει κακούργα ψυχή. Σκύβει τώρα πρός τά κάτω. Φωνάζει δυνατά:

- Φυλάξου, Ταρζάν!... Ὁ Γκαούρ θά σέ σκοτώσει!

Κι ἀμέσως, σπρώχνει ἕνα βράχο. Τά μπράτσα της εἶναι γερά. Ἐχει δύναμη σάν ἄντρας.

Κατρακυλώντας ὁ βράχος χτυπάει στήν πέτρα πού στηρίζεται ὁ Ταρζάν. Καί τόν γκρεμίζει στήν ἀβυσσο.

Νά, ὁμως, πού ἡ τύχη δέν τόν ἀφήνει νά χαθεῖ.

Ὁ ἀήττος πού βρίσκεται ἐκεῖ, βλέπει τόν Ταρζάν νά πέφτει. Ἄνοιγει γρήγορα τίς φτερούγες του. Κατεβαίνει σάν βολίδα... Σάν κεραυνός!... Τόν ἀρπάζει στό πόδια του. Ὑστερα, χαμηλώνει ἀργά. Καί τόν ἀποθέτει μαλακά κάτω στό χῶμα. Εἶναι ἀναισθητός. Κάποια ὁμως ἀπ' τίς πέτρες πού κατρακυλοῦν, χτυπάει στό κεφάλι τόν Σόμ. Τόν τραυματίζει βαριά.

Τόν ἀρπάζει ἀπ' τούς ὤμους. Ὑστερα χαμηλώνει ἀργά.

– Πού είναι ο Ταρζάν; τή ρωτάει.

‘Ο άητός πετάει τώρα και ξαναγυρίζει στη φωλιά του. Έχει βγάλει από πάνω του μία παλιά ύποχρέωση.

Κάποτε, ένα μεγάλο φίδι κατάφερε να τυλιχτεί στο φτερωτό κορμί του. Τόν έσφιγγε τρομερά. ‘Ο Ταρζάν έτυχε να περνάει από κεϊ. Με τό μαχαίρι του έκοψε τό κεφάλι του φιδιού. Κι έσωσε τόν άητό.

‘Η Ζολιάγκα νομίζει πως ό Ταρζάν σκοτώθηκε. Χώνεται πάλι στη σπηλιά. Ξαπλώνει κάτω. Κι άποκοιμείται ηουχη.

.....

Πρωί-πρωί, ό πανώριος μελαψός άντρας, τήν ξυπνά.

– Πάμε στη σπηλιά του Ταρζάν, τής λέει.

Και τήν κατεβάζει άπ’ τούς τρομαχτικούς κι άπότομους βράχους.

‘Η Ζολιάγκα έχει τό σχέδιό της. Δέ θέλει νά φέρει τόν Γκαούρ στη σπηλιά του Ταρζάν. Πάιρνει τήν αντίθετη διεύθυνση. Κι ώρες άτέλειωτες προχωρούν άσκοπα μέσα στην άγρια Ζούγκλα.

Τέλος, φτάνουν στη λίμνη μέ τόν πέτρινο γίγαντα.

‘Η Ζολιάγκα έχει άκούσει νά μιλούν οί γέροι τής φυλής της γι’ αυτόν. Είναι ό Θεός τής ‘Αγάπης. Μέσα, τά στήθια του είναι κούφια. ‘Όταν ένας άντρας και μία γυναίκα βρεθούν εκεί, θά σμιξουν. ‘Η μαγική δύναμη του Θεού θά σταλάξει στις καρδιές τους τήν αγάπη.

Αυτό ζητάει κι ή Ζολιάγκα.

– ‘Επιτέλους, πού είναι ή σπηλιά του Ταρζάν; τή ρωτάει ό Γκαούρ.

‘Η μαύρη του δείχνει:

– ‘Εκει... Μέσα στά στήθια του πέτρινου γίγαντα!

‘Ο Γκαούρ τυλίγει τή μέση της μέ τό χέρι του. ‘Υστερα, βουτάει στά νερά τής λίμνης. Κι κολυμπώντας, τήν παρασύρει και φτάνουν εκεί.

‘Ετσι, άπ’ τό μικρό άνοιγμα πού βρίσκεται στη ράχη του γίγαντα, μπαίνουν μέσα στά πέτρινα στήθια του.

Καί νά πού τό θαῦμα γίνεται.

Ὁ Γκαούρ νιώθει ξαφνικά στήν καρδιά του μιά άνειπωτή λαχτάρα γιά τήν ὁμορφη μαύρη. Θέλει νά τήν κρατήσει γιά πάντα κοντά του. Πρώτη φορά δοκιμάζει τέτοιο ἀλλόκοτο συναίσθημα. Σφίγγει τίς γροθιές του γιά νά τό δαμάσει. Γιά νά συγκρατηθεῖ...

– Πού είναι ὁ Ταρζάν; τή ρωτᾷ.

Ἡ φωνή του τρέμει παράξενα. Τό λαρύγγι του ἔχει ξεραθεῖ.

– Θά ἔχει βγεῖ γιά κυνήγι, τ' ἀποκρίνεται ἐκείνη. Ἄς τόν περιμένουμε. Σέ λίγο θά γυρίσει.

Ὁ Γκαούρ κάθεται σέ μιά πέτρα. Ἄνασαινει βαριά. Ἡ καρδιά του χτυπάει γρήγορα. Τ' αὐτιά του βουίζουν. Τό κεφάλι του πάει νά σπάσει.

Ἡ μαύρη νιώθει τήν πάλη πού γίνεται μέσα του.

Ὅμως, ὁ Γκαούρ συνέρχεται σέ λίγο.

– Φύγε! τῆς φωνάζει ἄγρια.

Ἡ Ζολιάγκα δέ θέλει νά τόν ἀφήσει.

Ἐκεῖνος τή σπρώχνει. Νιώθει πώς γίνεται ἕνα κουρέλι σά χέρια τῆς. Ἡ πρωτόγονη συνείδησή του βασανίζεται ἀπό τύψεις.

Στό πράσινο φῶς πού πλημμυρίζει τό ἔσωτερικό τῆς σπηλιάς, διακρίνει κάτω ἕνα μακρὺ χορτόσχοινο.

Σηκώνεται καί τό παίρνει.

Ἔστερα, δένει μ' αὐτό τά χέρια καί τά πόδια τῆς ὁμορφῆς μαύρης. Ἔτσι, δέ θά μπορεῖ νά τόν πλησιάσει.

Ξανακάθεται στήν πέτρα μελαγχολικός. Μπροστά στά πόδια του, ἡ δεμένη Ζολιάγκα σπαράζει στό κλάμα.

Ἐκείνη τῆ στιγμή μπαίνει κρυφά ἡ Βάτ καί τοὺς βλέπει. Καί ξαναφεύγει τρέχοντας νά εἰδοποιήσει τόν ἐλέφαντα.

Ὁ Γκαούρ συλλογιέται γιά πολλή ὥρα.

– Πρέπει νά φύγω... Δέ θά μπορέσω τώρα ν' ἀντικρίσω στό πρόσωπο τόν Ταρζάν... Εἶμαι ἕνας ἀνανδρος. Ἐνας τιποτένιος!...

Κι ὁμως, δέ φεύγει. Μιά ἀκατανίκητη δύναμη τόν κρατᾷ αἰχμάλωτο στή δεμένη γυναίκα.

Ξαφνικά, οὐρλιάσματα κι ἀλαλαγμοί ἀγρίων φτάνουν σ' αὐτιά του.

– Τί νά τρέχει; ἀναρωτιέται.

Κι ἀμέσως, πετάγεται ὀρθός. Τρέχοντας, ἔστερα, βγαίνει ἔξω.

Ἡ Ζολιάγκα τρέμει ἀπ' τό φόβο τῆς. Δεμένη καθὼς εἶναι ἀρχίζει νά σερνεται σάν τό φίδι. Καί καταφέρνει νά φτάσει σ' ἄνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Πάνω ἀπό σαράντα ἀνθρωποφάγους βλέπει στήν ὄχθη. Ἐχουν ἀνάψει φωτιά. Χορεύουν γύρω ἀπό ἕνα δεμένο ἄντρα.

Τά μάτια τῆς μαύρης πέφτουν πάνω του.

Ἐφήνει μιὰ σπαραχτική φωνή:
- Ὁ Ταρζάν!

ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΙΝΟ ΓΙΓΑΝΤΑ

Ἄς γυρίσουμε καί πάλι λίγο πίσω.

Πρέπει νά δοῦμε τί ἀπόγινε ὁ Ταρζάν μέ τούς ἀνθρωποφάγους. Τότε πού ἄθελα ἡ Βάτ τόν χτύπησε μέ τή μεγάλη καρύδα στό κεφάλι. Καί τόν σωριάζει κάτω ἀναίσθητο.

Οἱ κανίβαλοι δένουν τά χέρια

τοῦ Ταρζάν. Τόν σηκώνουν ἀναίσθητο.

Ἔτσι, ὄλοι μαζί ξεκινοῦν γιά τή λίμνη μέ τόν πέτρινο γίγαντα. Θά τόν προσφέρουν θυσία στό θεό τῆς ἀγάπης.

Σάν φτάνουν ἐκεῖ, ἔχει πιά ξημερώσει.

Σταματοῦν στήν ὄχθη. Ἀνάβουν τεράστια φωτιά. Χορεύουν ἀλαλάζοντας γύρω του.

Ἐκείνη τή στιγμή, βγαίνει ἀπ' τό ἐσωτερικό τοῦ πέτρινου γίγαντα ὁ Γκαούρ. Βλέπει τό λευκό ἄντρα πού ἐτοιμάζονται νά ψήσουν. Ἀπ' τό παράστημα καί τήν ὁμορφιά του, καταλαβαί-

Πέφτει στό νερό κι ἀρχίζει νά κολυμπάει. Πρέπει νά τόν σώσει.

νει πώς είναι ο Ταρζάν.

Πέφτει στο νερό κι αρχίζει νά κολυμπάει. Πρέπει νά τόν σώσει.

Γιά νά μήν τόν αντιληφθούν οι άγριοι, βγαίνει στήν άπέναντι όχη. Από κεί θά τούς πλησιάσει κρυφά.

Έτσι καί γίνεται. Μά ή άπόσταση είναι άρκετή.

Ο Γκαούρ άργεί λίγο νά φτάσει. Οι άνθρωποφάγοι, προλαβαίνουν καί πετούν τόν Ταρζάν στή φωτιά.

Σάν λυσασμένο λιοντάρι ό γιγαντώσωμος μελαψός άντρας πέφτει πάνω τους. Άρπάζει στα χέρια του τόν άναισθητο Ταρζάν. Τόν βγάζει άπ' τίς φλόγες.

Ύστερα, πιάνει άπ' τά πόδια έναν κανίβαλο. Τόν σηκώνει ψηλά. Κι αρχίζει μ' αυτόν νά χτυπάει τούς άλλους. Η δύναμή του είναι άφάνταστη.

Όσοι άνθρωποφάγοι προλαβαίνουν νά σωθούν, τό βάζουν στα πόδια τρομαγμένοι. Τά κορμιά τών άλλων σπαράζουν καί ξεμυχάνε γύρω στή φωτιά.

Άπ' τό άνοιγμα τής σπηλιάς, ή Ζολιάγκα, τά βλέπει όλα.

Ο Γκαούρ σκύβει τώρα πάνω στόν άναισθητο Ταρζάν.

Κόβει τά σχοινιά πού τόν δένουν. Τό κορμί του είναι κοκκινισμένο άπ' τίς φλόγες πού τόν είχαν άγκαλιάσει.

Άπ' τή μάνα του τή γορίλαινα ό Γκαούρ έμαθε νά διαλέγει θαυματοργά βότανα. Ψάχνει

καί βρίσκει γρήγορα άπ' αυτά. Τά μασάει πρώτα καλά. Ύστερα, βάζει τόν πολτό τους πάνω στα καψίματα.

Τό άποτέλεσμα είναι κεραυνοβόλο. Οι κοκκινίλες αρχίζουν νά ύποχωρούν. Ο Ταρζάν σέ λίγο θά συνέλθει. Θ' άνοίξει τά μάτια του...

Ο Γκαούρ ντρέπεται νά τόν δει...

— Καλύτερα νά μή μάθει ποτέ ποιός τόν έσωσε, μурμουριζει.

Έτσι, τόν αφήνει κάτω άναισθητο. Καί φεύγει. Έχει ξεχάσει έντελώς τή μαύρη γυναίκα πού παράτησε δεμένη στή σπηλιά του πέτρινου γίγαντα.

.....

Δέν περνούν λίγες στιγμές καί άνηχούν στριγγλίσματα τής Βάτ. Φτάνει στό πίσω μέρος τής λίμνης, μαζί μέ τόν Σόμ.

Ο έλέφαντας μένει στήν όχη. Η Βάτ βουτάει στα νερά καί φτάνει στόν πέτρινο γίγαντα.

Ούτε ό ένας ούτε ό άλλος βλέπουν τόν άναισθητο Ταρζάν.

Η μαϊμού βρίσκει τή Ζολιάγκα στό άνοιγμα τής σπηλιάς. Μέ τά σουβλερά δόντια της μασουλάει καί κόβει τά σχοινιά πού τή δένουν.

Η πανώρια μαύρη είναι λεύτερη.

Άρπάζει στήν άγκαλιά της τή Βάτ. Τή φιλά καί τή χαϊδεύει, σάν άπό εύγνωμοσύνη. Τά μάτια της, όμως, λάμπουν παράξενα. Κάτι

τρομερό σχεδιάζει.

Σέ μιά στιγμή, σηκώνει μέ τρόπο μιά πέτρα. Καί χτυπάει τό καλό ζώο στό κεφάλι. Ἡ Βάτ βγάζει μιά πονεμένη στριγγλιά. Μένει άναίσθητη.

Ἡ Ζολιάγκα παίρνει τώρα τά χορτόσχοινα καί δένει τά πόδια καί τά χέρια τῆς μαιμοῦς. Ὑστερα, τήν πετάει στό νερό. Καί μουρμουρίζει:

– Καλύτερα νά σέ πνίξω. Ἄν εἶδες τίποτα, θά τό πεις στόν άφέντη σου.

Ἡ Βάτ συνέχεται καί χοροπηδάει μέσα στό νερά.

Ἡ Ζολιάγκα κάνει μιά γρήγορη βουτιά. Κολυμπώντας, βγαίνει στήν ὄχθη. Παίρνει μέ τις χουφτες τῆς νερό καί βρέχει τό πρόσωπο τοῦ Ταρζάν.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας άνοίγει τά μάτια του.

– Ζολιάγκα, ψιθυρίζει σάν χαμένος.

Ἐκείνη τόν βοηθάει νά σηκωθεί.

– Πάμε στή σπηλιά μας, τοῦ λέει.

Τήν ἴδια στιγμή, τό μάτι τῆς παίρνει τόν Σόμ. Τόν φωνάζει. Ὁ ἔλεφαντας τρέχοντας πλησιάζει. Ἄνεβαινουν κι οἱ δύο πάνω στή ράχη του. Καί ξεκινοῦν γιά τό γυρισμό.

Στό μεταξύ, ὁ Ταρζάν ἔχει καλά συνέλθει. Περιέργως ρωτάει τῆ Ζολιάγκα. Θέλει νά μάθει ὄλα ὅσα ἔγιναν άπ' τῆ στιγμή

πού ἔξαφανίστηκε άπ' τῆ σπηλιά τῆς μαιμοῦσας.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΖΟΛΙΑΓΚΑ

Ἡ σατανική μαύρη γυναίκα, τοῦ ἔξηγεῖ:

– Περιμένα ἔξω άπ' τῆ σπηλιά τῆς Χούχ. Ξαφνικά, ὁ Γκαούρ μ' άρπάζει στή άγκαλιά του. Φωνάζω γιά νά μέ σώσεις. Μέ χτυπάει στό κεφάλι καί ζαλιζομαι... Μέ κρύβει σέ μιά κουφάλα δέντρου. Ὑστερα, γυρίζει στή σπηλιά γιά νά σέ σκοτώσει. Μά βρίσκει μόνο τῆ γριά μαιμοῦσα. Καί τήν πνίγει...

Ἄνεβαινουν κι οἱ δύο πάνω στή ράχη τοῦ ἔλεφанта.

Γρήγορα γυρίζει στο δέντρο που μ' είχε παρατήσει. Μ' παίρνει πάλι στα χέρια του και μέ φέρνει στη σπηλιά του. Για νά σωθῶ, κάνω νά πέσω ἀπ' τήν κορφή του βουνού μέ τούς βράχους. Μ' ἐμποδίζει νά σκοτωθῶ. Ξαφνικά, ἀκούμε τή φωνή σου. Βλέπω τό Γκαούρ νά σπρώχνει μιά πέτρα γιά νά σέ σκοτώσει. Σου φωνάζω γιά νά φυλαχτείς. Δέν ξέρω τί ἀπόγινε. Τό πρωί, ὁ Γκαούρ μου λέει νά του δείξω τή σπηλιά σου. Θέλει νά σέ σκοτώσει κρυφά... Γιά νά τόν ξεγελάσω τόν φέρνω στη λίμνη μέ τόν πέτρινο γίγαντα. Του λέω πώς ἐκεῖ εἶναι ἡ σπηλιά σου. Κρύβεται καί σέ περιμένει νά γυρίσεις. Μά σέ λίγο τόν παίρνει ὁ ὕπνος. Ἐγώ σκαρφαλῶνω καί κρύβομαι στό μάτι του γίγαντα. Ὁ Γκαούρ

Ξυπνᾷ καί δέ μέ βλέπει κοντά του. Φωνάζει καί ψάχνει σάν τρελός νά μέ βρεῖ... Τέλος, φεύγει μουγκρίζοντας ἀπ' τό κακό του. Ξαφνικά, βλέπω πολλούς ἀνθρωποφάγους νά σέ φέρνουν δεμένο στήν ὄχθη. Ἄναβουν φωτιά. Καταλαβαίνω πώς θά σέ κάνουν θυσία στό Θεό. Βγαίνω ἀπ' τήν κρυψώνα μου. Κατεβαίνοντας, φτάνω στό στόμα του πέτρινου γίγαντα. Κι ἀπό κει ἀρχίζω νά φωνάζω στους κανίβαλους: Ἄφηστε τό λευκό! Οἱ μισοί ἀπό σᾶς θέλω νά κάψετε στη φωτιά τούς ἄλλους μισούς. Οἱ ἄγριοι νομίζουν πώς τούς μιλάει ὁ Θεός. Σέ ἀφήνουν πλάι στη φωτιά ἀναίσθητο. Κι ἀρχίζει μιά τρομερή πάλη μεταξύ τους. Ὁ ἕνας θέλει νά ρίξει στη φωτιά τόν ἄλλον. Καί σκοτώνονται.

Ὁ Ταρζάν ἀκούει μέ συγκίνηση τά λόγια τῆς συντρόφισσάς του.

“Όσοι μένουν, φεύγουν νά σωθοῦν. Βγαίνω τότε έξω καί κολυμπώντας φτάνω κοντά σου. Οἱ φλόγες τῆς φωτιάς ἔχουν μισοκάψει τό κορμί σου. Μασάω βότανα καί σέ γιατρεύω. Ἔτσι, καταφέρνω νά σέ σώσω...”

Ἦ Ὁ Ταρζάν ἀκούει μέ μεγάλη συγκίνηση τά λόγια τῆς συντρόφισσάς του. Καί πιστεύει τίς ψευτιές πού μέ τόση τέχνη τοῦ ἀραδιάζει.

– Τώρα κατάλαβα πόσο πολύ μ’ ἀγαπᾶς, τῆς λέει. Ποτέ δέ θά ξεχάσω αὐτά πού ἔκανες γιά μένα. Ὅσο γιά τόν ἀπαισιο Γκαούρ, γρήγορα θά πετάξω τό κουφάρι του στά ὄρνια.

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

Ἔτσι φτάνουν κάποτε στή σπηλιά τους. Ὁ Ταρζάν βλέπει πώς ἡ Βάτ δέ βρίσκεται ἐκεῖ. Ἄνησυχεῖ καί τή φωνάζει. Μά καμιά ἀπόκριση δέν παίρνει. Ψάχνει ἐδῶ κι ἐκεῖ νά τή βρεῖ. Τίποτα, ὄμως.

Μόνο σάν νυχτώσει ξαναγουρίζε κοντά στή Ζολιάγκα. Καί κουρασμένος, πλαγιάζει νά κοιμηθεῖ.

Ἄργά, κατά τά μεσάνυχτα, ἡ μαύρη γυναίκα ξυπνάει. Ἄφουγκράζεται παραξενεμένη. Ἐξω ἀπ’ τή σπηλιά, ἀκούει τίς γνώριμες στριγγλιές τῆς Βάτ.

Ἦ Ὁ Ταρζάν κοιμάται βαθιά.

Ἦ Ζολιάγκα σηκώνεται χωρίς νά κάνει θόρυβο. Βγαίνει έξω. Ψάχνει νά τή βρεῖ. Πρέπει νά τήν

πνίξει. Ἄλλιω, ὁ Ταρζάν θά μάθει τήν ἀλήθεια.

Καί νά!... Σέ μιά στιγμή βλέπει μπροστά της τό ἄμοιρο ζῶο... Σέρνεται στό χῶμα σέ κακά χάλια.

Ἦ μαύρη καταλαβαίνει πώς ἡ Βάτ ἔκοψε μέ τά δόντια της τά σχοινιά πού τήν εἶχε δέσει. Ἔτσι κατάφερε νά σωθεῖ.

Χωρίς νά χάσει καιρό, πέφτει πάνω στή μαιμού. Τήν ἀρπάζει ἀπ’ τό λαιμό. Σφιγγει τίς παλάμες της νά τήν πνίξει.

Μά καί τό ζῶο καταφέρνει νά δαγκώσει μέ λύσσα τό λαιμό της.

Τό πρωί, ὁ Ταρζάν ξυπνάει. Βλέπει πλάι του τή Βάτ. Ἦ ἀγαπημένη του Ζολιάγκα λείπει. Τή φωνάζει, μά δέν παίρνει καμιά ἀπόκριση. Ὑστερα βγαίνει έξω. Τριγουρίζε ψάχνοντας νά τή βρεῖ.

Τέλος, τή βλέπει λίγο πió πέρα, νεκρή. Τό δάγκωμα τῆς Βάτ, φαίνεται σάν μαχαιριά στό λαιμό της. Μοιάζει σάν σφαγμένη.

Τρελός ἀπό πόνο ὁ Ταρζάν κλαίει καί σπαράζει πάνω στ’ ἄψυχο κορμί της.

– Ἄμοιρη Ζολιάγκα, φωνάζει. Ποιός σοῦ ἔκανε αὐτό τό κακό;

Ξαφνικά, τά μάτια του φωτίζονται. Κάτι τρομερό ὑποψιάζεται. Καί οὐρλιάζει τώρα:

– Ὁ Γκαούρ!... Αὐτός σέ σκότωσε, αὐτός!...

Λίγα λόγια γιά τό τεύχος Νο 4
τῆς σειρᾶς **ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ**

Ο ΓΚΑΟΥΡ

Ὁ μελαψός
γίγαντας

Μιά νέα περιπέτεια
γεμάτη δράση καί δυναμισμό!
«Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Θά σᾶς ἀπορροφήσει μέ
τὴν ἐξέλιξη τῆς.

Σφίγγει τό λαιμό τοῦ πληγωμένου γο-
ρίλα.

Μιά ἀπό τίς εἰκόνες
τοῦ τεύχους Νο 4

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ϊ
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ — Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276